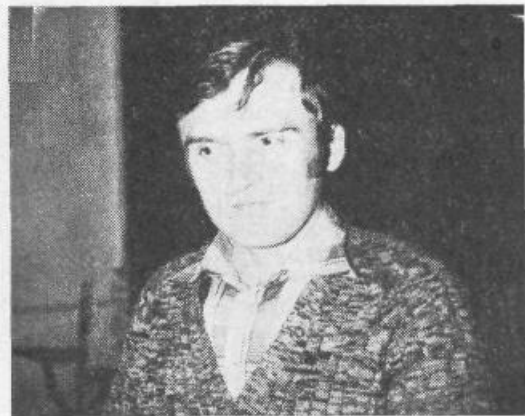

Zakaj le papirnati aktivni?

Ni dvoma, da si tudi mladi s podeželja žele družbe svojih vrstnikov; družbe tistih, ki se srečujejo s podobnimi problemi, ki imajo podobne želje in hotenja. Mnogo je med njimi mladih gospodarjev na kmetijah in še več takšnih, ki bodo nekoč prevzeli zemljo. In kje naj bi mladi kmetje najlaže izmenjali svoje izkušnje, se pohvalili s svojimi uspehi ali pa potožili o svojih težavah in neuspehih? Goto-vo so jim najbližji prav aktivni mladih zadružnikov. Da, vsekakor bi morala imeti prav vsaka kmetijska organizacija svoj aktiv mladih v kmetijstvu. Mnogim je takšen aktiv res uspelo ustanoviti, žal pa je še vedno precej kmetijskih organizacij, ki takšnih aktivov nimajo. In kdo je kriv — organizacija ali mladi?

• »Imamo sicer celo dva aktiva mladih zadružnikov,« nam je povedal direktor kmetijske zadruge Medvode Marjan Jakus. »Pa žal le na papirju, saj aktiva nista nikoli zaživela. Že leta 1974 smo ustanovili aktiv v Vodcah in tu v Medvodah, našli za oba aktiva mentorja... ostalo pa je le pri lepih be-

Jože Rozman — pospeševalec: »Pripravljen sem prevzeti mentorstvo...«

sedah. Ne vem, če je bila tega kriva mladina ali pa mi tukaj v zadrugi. Res pa je, da smo se malce preneglali, saj nismo vedeli natančno, koliko je sploh mladih kmetov v občini Šiška. Koliko je sploh takšnih, ki bi bili zainteresirani za članstvo v aktivu. Moram namreč pripomniti, da imamo sicer na območju zadruge 578 zaščitenih kmetij, pa je mnogo takšnih, ki nimajo naslednika, saj so se mladi rajši odločili za službo v mestih. Se več pa je tako imenovanih mešanih gospodarstev, kjer se je tudi mladina dodatno zaposlila v industriji. Takšna mladina pa si seveda najde družbo med mladimi delavci in tudi svoje cilje in hotenja išče v mestih.

• Z našo zadrugo sicer sodelujejo kmetje iz približno 70 vasi, a vendar bi si upal trditi, da bi morda le v desetih ali petnajstih vaseh našli nekaj mladih kmetov, ki bi se želeli včlaniti v aktiv mladih zadružnikov.

• »Da, danes gledamo drugače, kot smo gledali pred petimi leti,« je nadaljeval pogovor pospeševalec inž. Jože Rozman. »Morda se tega zavedam toliko bolj, ker sem sam kmečki sin in sem več let delal le na domači kmetiji. Pa vendarle aktiv mladih zadružnikov moramo imeti tudi v Medvodah. Pripravljen sem prevzeti mentorstvo, četudi ne kaže, da bi imeli dva aktiva. Odločili smo se pač, da bomo imeli le enega in to tu v Medvodah.

• In aktiv mora zaživeti že v prihodnjem letu, saj smo v prihodnjem letu prav mi v medvoški zadrugi pokrovitelji X. jubilejnega republiškega tekmovanja traktoristov in oračev. Prepričan sem, da bo že v začetku v aktiv vključenih vsaj 20, morda pa celo več mladih s podeželja. In ker zgledi vlečejo, bomo članstvo kasneje še povečali.

• Malo je res takšnih mladih kmetov, ki se ukvarjajo izključno s kmetijstvom, vendar pa menim, da so dovolj navdušeni, da bodo sodelovali v aktivu. Zakaj ne bi mogla tudi naša mladina sodelovati na kvizih znanja »Mladi in kmetijstvo« in zakaj se ne bi tudi naši fantje in morda še kakšno dekle pomerili v oranju ter spretnosti vožnji v oranju? Le pobude jim je treba in vem, da aktiv ne bo le na papirju, kakor sta bila tista dva, ki smo ju ustanovili pred leti.

• Seveda smo skušali navezati stike z mladinsko organizacijo v občini, kakor tudi v krajevni skupnosti. In ne morem reči, da

ne bi imeli razumevanja za kmečko mladino. Mladi kmetje so bili tisti, ki se kar niso in niso mogli vključiti v aktivnosti mladinske organizacije. Mnogi so se počutili nelagodno, kadar so prisostvovali sestankom in sejam, ki jih niso popolnoma razumeli. Priznati pa moram, da sem na žalost naletel tudi na take, ki so se posmihali, češ, da bi se že včlanili v kakšno športno društvo, v aktiv mladih zadružnikov pa...?!

• V Medvodah so se torej trdno odločili, da mora tudi pri njihovi zadrugi aktiv mladih zadružnikov vsaj v prihodnjem letu zaživeti. Zavedajo se, da morajo mladi s podeželja imeti svojo organizacijo, ki naj bi sicer bila tesno povezana tudi z mladinsko organizacijo. In mentorja imajo, dobrega in navdušenega. Torej smo lahko prepričani, da bo medvoški aktiv mladih zadružnikov kmalu tudi res zaživel.

Rado Radešček

Po diplome na Šmarno goro

Prišel, videl, zmagal...

Kljub dežju in neparni nedelji je »žganc« sredi Ljubljanskega polja, tako imenovana Šmarna gora, doživela svojo krstno športno predstavo. Organizatorji verjetno našega najmlajšega športnega društva Vižmarje-Brod so sklenili in tudi zelo dobro pripravili prvi tek na to goro.

Tekmovanje je bilo sicer v znamenju, kdo bo prej prišel na vrh, vendar ne po najbližji poti. Proga je potekala po različnih poteh, ki vodijo na ta naš hrib (teh poti pa je kar 14), tekmovalci so si morali goro ogledati prav od vseh strani, splašili so čredo muflonov (24), poškopili z blatom še kar številne jutranje izletnike, da bi se vsi zadihani ustavili pred Mihovo oštarijo, kjer so »odštopali« njihov čas, nato šele pa so jih pogostili s čajem.

Ljudi na vrhu je bilo več, kot jih je ob podobnih priložnostih v dolini. Kot zanimivost lahko napišemo, da je bilo zelo veliko zvestih štirinožcev, ki se ob tem času rekreirajo na tem kraju s svojimi gospodarji. Psi so bili zbegani, kjerkoli so se pojavili, je bilo narobe. Nevarnost je bila, da bodo tekmovalci pokazali zobe, verjetnost pa je bila obratna.

Zmagovalec Lado Urh je iz Kamnika, njegov čas pa je 22 minut in 31 sekund. Da ne bo nesorazuma: če bi fant tekkel s to hitrostjo od gostilne Grad pa do vrha, bi potreboval komaj 13 ali 14 minut, tako pa so mu organizatorji podaljšali pot kar za tri kilometre.

Gneča na cilju

Najmlajši »rekreativec« je bil komaj 12-letni Darko Kovač, ki je za pot porabil 28 minut 37 sekund. Med najstarejšimi pa se je izkazal 49-letni Janko Kokalj iz Ljubljane. Zanimivo je, da Janko sploh ni vedel za to tekmovanje. Kot ponavadi se je tudi to jutro

odpravil na svoj običajni nedeljski izlet in pri gostilni naletel na množico tekmovalcev. »Pa dajte še meni številko«, je rekel. In zanj je obveljal izrek »Prišel, videl, zmagal...«

Edina tekmovalka »nežnega spola« ni bila na vrhu prav nič utrujena

Sicer pa lahko trdimo, da je Šmarna gora bila v preteklem letu najbolj oblegana turistična postojanka.

Predlanski rekord vzpona posameznikov ni bil potolčen (1.000-krat v letu dni), je pa bilo na desetine tistih, ki so prejeli zlato značko (150 vzponov v enem letu).

Kaj bistveno novega se ni zgodilo na tej naši izletniški točki. Morda bi omenili, da že dalj časa obnavljajo obzidje okrog cerkve, ki bo dokončno urejena v letošnjem letu.

Šmarna gora je tudi priljubljena postojanka za novo zvrst športa — zmajarje. V minulem 1979. letu so se pognali z vrha v globino nekaj stokrat. Vsi so srečno pristali. Med drugim pa je bil dosežen tudi nov rekord v trajanju poleta.

Edi Selhaus